VAN DAKE'S GESTERNTE

door Emmy van Arteveldt



DUITSCHE KRIJGSGEVANGENEN IN FRANKRIJK.
Een depôt van Duitsche krijgsgevangenen „ergens" in Frankrijk (de naam der plaats is door de censuur geschrapt). De officieren, die men op het terras wandelen ziet, zijn ondergebracht in het kasteel.

Nog vol van zijn avontuur van dien morgen begaf Van Dake zich vroeger dan gewoonlijk naar de villa van zijn vrienden den heer en mevrouw Westeyn, waar hij logeerde.

Bij het binnenkomen hoorde hij mevrouw Westeyn op wanhopigen toon in de hall door de telefoon zeggen :

„Maar ik zeg u dat ik iemand moet hebben ! Ik heb een dinertje .... ik zeg dat ik vanavond een dinertje geef .... Neen, geen groot diner, maar een dat er erg op aan komt. .... Wat ? .... neen, neen die is in 't geheel niet geschikt ! Ik heb geen tijd om aanwijzingen te geven ! Ik moet onmiddellijk een uitstekend gedresseerde, handige dienster hebben. Wat ? .... kunt u mij niemand bezorgen ? .... O hemel !" Ze eindigde met een duidelijk hoorbaren snik. Van Dake ging bij drie treden tegelijk de trap op en vond boven zijn gastvrouw troosteloos ineen gedoken en schreiende.

„Wat scheelt eraan, mevrouwtje Agnes ?"

„Wat eraan scheelt ? Allès ! De visch is te groot en de patrijzen zijn te klein ! De mayonnaise is geschift, we moesten ze geheel overmaken ! — en de broodjes zijn er nog niet ! De bloemist zond verkeerde bloemen, de waterleiding was den geheelen dag niet in orde, ik ben driemaal de stad ingegaan en nu — op dit uur ! — is Marie boos geworden en is weggegaan, eenvoudig omdat ik haar gezegd heb dat ze zich niet zoo excentriek moet kappen als ze dat in den laatsten tijd deed ! O Henk, ze is wèg !"

„Weg ! Toch niet je dienster ?"

„Ja, mijn dienster ! Binnen twee uur komen de gasten en er is niemand om te bedienen ! Ik heb overal heen getelefoneerd en er is geen enkele geschikte dienster te krijgen. Jan was er bizonder op gesteld dat alles keurig in orde zou zijn vanavond en ik heb me zooveel moeite gegeven en — o, wat zal ik toch beginnen !" Weer kwamen bijna de waterlanders te voorschijn.

„Houd je goed ! Laten we eens kalm nadenken. Kun je geen dienstmeisje van een van je buren leenen ?"

„Neen, dat heb ik eerst geprobeerd. Mevrouw Meuvels heeft zelf menschen en het meisje van mevrouw van Ilten is de stad uit. Er zijn geen andere waar ik op vertrouwen kan."

„Heb je alle verhuurkantoren geprobeerd ?"

„Allemaal."

„Wel, waarom zou je 't niet zonder doen ? We kunnen elkander de schotels passeeren, zooals dat op het platteland gebeurt."

„Je kent Nicolaas Wilkens niet !" — „Zoo, wie is hij dan dat hij de boter niet zou kunnen aangeven ?"

„Hij is — Nicolaas Wilkens ; en hij zou liever tegen alle tien geboden zondigen dan een enkele maal zijn geliefde „vormen" verwaarloozen. Hij vergeeft nooit tekortkomingen van anderen en begrijpt eenvoudig niet hoe iemand het met hem oneens kan zijn over een sociaal vraagstuk en toch een fatsoenlijk man kan wezen. Zijn stokpaardje is genealogie en zijn fetisch is afkomst. En van zijn leven heeft hij de boter niet gepasseerd !"

„H'm ! Zijn gezichtskring moet wèl eng zijn !"

„Dat is zoo ; toch is hij wel knap. Hij voelt zich tot Jan aangetrokken en tot nu toe heb ik hem niet afgeschrikt. Weet je dat hij belang heeft bij de nieuwe maatschappij ; eigenlijk gezegd is hij een invloedrijk directeur — en Jan wil hem graag ertoe brengen de zaken van zijn kant te bezien vóór zijn vertrek. Hij gaat over een week naar Cuba, of Zuid-Amerika of een dergelijke plaats. Toen bedachten we dit dinertje en het is Jans laatste kans. De heer Wilkens is het meest toegankelijk langs den weg van zijn verhemelte — en je weet wat een uitstekende keukenmeid we hebben."



DE GEALLIËERDEN TE SALONIKI.
De Fransche generaal Sarrail aan boord van de paketboot „La Provence" op een tocht door de haven van Saloniki.

„Dàt weet ik !"

„Het gekke is dat zij in dit stadje thuis hoort. Maar alles liep den geheelen dag verkeerd en nu die akelige Marie ! Hij zal uit zijn humeur zijn en erg argumenteeren en hij zal 't oneens zijn met al wat Jan zegt en zich zelf wijs maken dat al Jans opvattingen verkeerd zijn en ze dan voor goed tegenwerken. Begrijp je 't nu ? Het lijkt een kleinigheid, maar het is 't niet. Het is iemands hoop den bodem inslaan."

„Neen ! Nog niet ! Er moet een uitweg zijn en dien zullen we vinden of sterven ! Ik zal je wat zeggen, mevrouwtje Agnes ! O, 't is zoo eenvoudig ! Ik zal voor u bedienen !"

„Jij !"

„Zeker, ik ben een dienstknecht van de bovenste plank !"

„Henk van Dake ! Je hebt nooit in je leven —"

„Ja, zeker heb ik ! Ik heb eens in een comediestukje bediend — Gelukkig, de tafel is gedekt — heette het en ze zeiden allen —"

„O Henk, spot niet !"

„Ik spot niet, mevrouwtje Agnes. Ik ben nooit in mijn leven meer in ernst geweest, heusch. Al ben ik ongetrouwd, weet ik toch aardig wat van tafeldienen af en ik ben overtuigd dat ik er mij doorheen zal kunnen slaan." — „Natuurlijk zou je je er doorheen kunnen slaan. Dat is het niet ! Maar het is zoo dwaas ! Buitendien ik heb je noodig om met de dochter te praten."

„Welke dochter ?"

„Juffrouw Wilkens."

„Dank je," zei hij droogjes. „Als ze een aardje naar haar vaartje heeft, bedien ik liever !"

„Dat heeft ze niet. Het is het eenige in het leven van Wilkens dat hij niet naar zijn wil kon zetten. Ze is zoo onafhankelijk dat hij, wanneer zij de dochter van een ander was, de zijne er niet mee zou laten omgaan. Maar zooals nu het geval is aanbidt hij haar bijna, voor zoover iemand als hij dat doen kan."

„Zoo ? Wel, ik ben mijn neiging voor jeugdige brutaaltjes ontgroeid."

„Ze is geen brutaaltje ! En jong is ze, maar ze is geen bakvisch. Ze is al een paar winters uitgeweest. Ik ken geen aantrekkelijker meisje dan Hetty Wilkens."

„Hetty !" Hij keek haar onderzoekend aan. „Heet ze Hetty ?"

„Ja, waarom ?"

„Dat 's waar", zei hij op onverschilligen toon, „waarom eigenlijk niet ? De naam is vrij algemeen. En wat mij aangaat mag het Brahmine zijn. Mijn plaats is in het dessertkamertje. Dit schijnt voor mij een avontuurlijke dag te zijn."

„Waarom ? Wat is er meer gebeurd ?"

„Ah", deed hij geheimzinnig, „ik kan een verhaal opdisschen, maar ik zal 't niet doen ! Niet terwijl je gedachten vervuld zijn van een diner zonder bediening ! Eerst zal ik je eeuwige dankbaarheid winnen door je partij te redden van —"

„Maar dan breng je alles in de war ! Ik kom dan immers een heer tekort !"

„Wie komen er meer ?"

„Juffrouw Schuytenberg. We zijn met ons zessen."

„Moet ik me soms juffrouw Schuytenberg herinneren ?"

„Neen, die heb je nooit gezien."

„Best. Is er geen losloopend mannelijk wezen die je er plotseling bij kunt halen, om mijn plaats in te nemen ?"

„Ja, daar heb je Eduard Brandsen, maar hij heeft geen conversatie."

„Kan hij bedienen !"

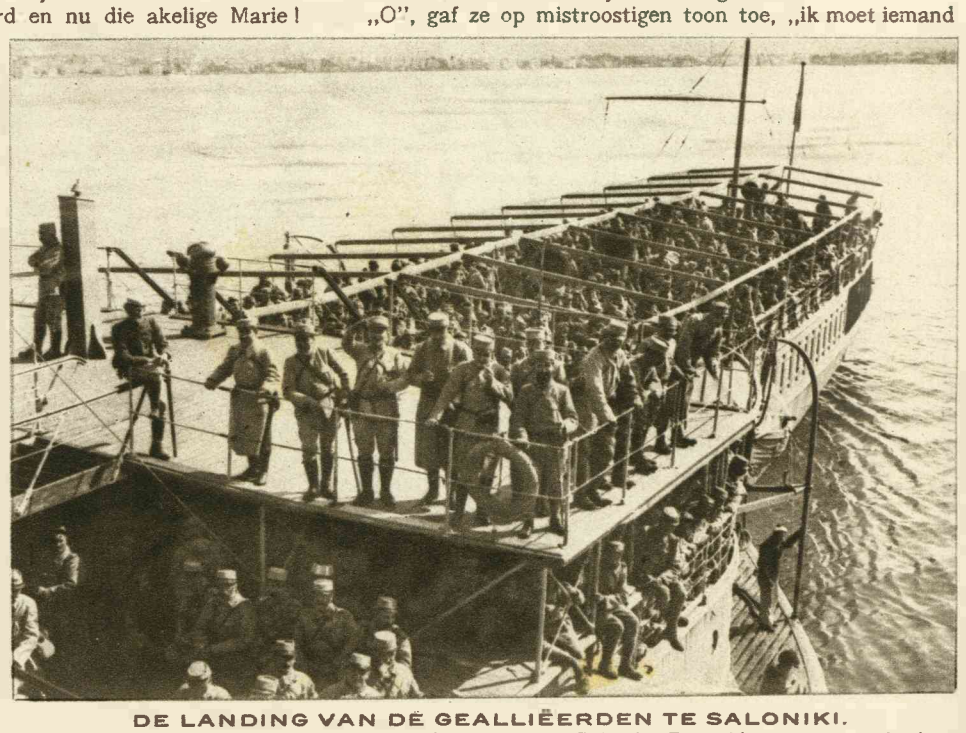
„Goede hemel, neen !"

„Wel, kies tusschen de Scylla van een diner zonder bediening en de Charybdis van de tekortkomingen in de kunst van converseeren van mijnheer Dinges !"

„O", gaf ze op mistroostigen toon toe, „ik moet iemand



HET MUNITIEVRAAGSTUK EN DE GEALLIËERDEN.
Een kijkje in een munitiefabriek te Lyon, (Zuid-Frankrijk). De aanwezige voorraad granaten wordt opgenomen.



DE LANDING VAN DE GEALLIËERDEN TE SALONIKI.
Ontscheping van Fransche troepen in de haven van Saloniki. De soldaten staan, geheel uitgerust, gereed om in de booten aan land te worden gezet.